

treerde de Vlaamse Gemeenschap het verzoek van A.B. tot uitbetaling van de stopzettingsvergoeding.

Ook de verklaring van derde beslagene na het bewarend beslag onder derden, dat op verzoek van de NV V. op 13 juni 2003 in handen van het Vlaams Gewest werd gelegd, werd afgelegd door het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, dat zichzelf als de derde beslagene van het beslag in handen van het Vlaams Gewest beschouwt.

...

De NV V. werpt in haar appelconclusie nog op dat de cessies vervat in de onderhandse akte van 14 januari 2000 nooit werden betekend aan de bevoegde Vlaamse overheid.

Dat in de kennisgevingsbrief van 4 november 2003 van de NV L. aan de Vlaamse Gemeenschap geen melding werd gemaakt van de cessies in de akten van 12 mei 1997 en van 14 januari 2000, doet geen afbreuk aan de tegenwerpelijkeit ervan aan de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaams Gewest. Deze cessies werden door tweede en derde geïntimeerden immers erkend, zodat met toepassing van art. 1690, tweede lid, B.W. ook deze cessies aan tweede en derde geïntimeerden tegenwerpelijk zijn.

In deze omstandigheden geldt de aangetekende brief van de NV L. van 4 november 2003, gericht aan het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, als een regelmatige kennisgeving van de cessie.

De overdracht van schuldvordering kan derhalve worden tegengeworpen aan de gecedeerde schuldenaar, namelijk het Vlaams Gewest, overeenkomstig art. 1690, tweede lid, B.W.

IX. De tegenwerpelijkeit van de overdracht van schuldvordering aan andere derden dan de gecedeerde schuldenaar

Ten aanzien van de andere derden dan de gecedeerde schuldenaar, hier de NV V., beslagleggende schuldeiser, geldt art. 1690, § 1, eerste lid, B.W. Deze bepaling luidt als volgt: «De overdracht van schuldvordering kan worden ingeroepen tegen andere derden dan de gecedeerde schuldenaar door het sluiten van de overeenkomst van overdracht».

Ook zonder voorafgaande kennisgeving aan de gecedeerde schuldenaar is de overdracht van schuldvordering tegenwerpelijk aan de latere beslaglegger, zoals de NV V. De schuldvordering is uit het vermogen van de overdrager (A.B. en haar man) verdwenen vanaf het sluiten van de overeenkomst van overdracht.

Volgens het adagium «*Prior tempore potior iure*» en art. 1690, eerste lid, B.W. zijn de cessieovereenkomsten van 12 mei 1997, 14 mei 1997 en 27 juli 1998 tegenwerpelijk aan het latere bewarend beslag van 9 oktober 2003.

Terecht heeft de eerste rechter geoordeeld dat de cessie van schuldvorderingen, zelfs zonder voorafgaande kennisgeving ervan aan de gecedeerde schuldenaar, tegenwerpelijk is aan de latere beslaglegger.

...

Correctionele Rechtbank te Antwerpen 6e Kamer C – 28 juni 2010

Voorzitter: de h. De Ridder

Rechters: de hh. Van Dooren en Claes

Openbaar ministerie: de h. De Bondt

Advocaat: mr. Van Craen

Wegverkeer – Verboden uitrusting – Automatische parkeerschijf

Art. 62bis van de Wegverkeerswet bepaalt dat het verboden is op de openbare weg een uitrusting bij zich te hebben die de vaststelling van verkeersrechtelijke overtredingen bemoeilijkt of verhindert. Het gebruik van de automatische parkeerschijf is manifest bedoeld om een dergelijke vaststelling van een overtreding van de ter plaatse beperkte parkeertijd te verhinderen.

Openbaar ministerie t/ D. Van B.

...

Ten gronde

1. Beklaagde stond te Mortsel met zijn lichte vrachtwagen Opel Vivaro geparkeerd in een zone waar de parkeertijd beperkt en het gebruik van een parkeerschijf verplicht was. Dit werd aangeduid door middel van het zonaal verkeersbord E9 met pictogram «parkeerschijf».

De verbalisanten merkten op dat achter de voorruit van het voertuig aan de bestuurderszijde een parkeerschijf gelegd was die heel sterke gelijkenissen vertoonde met het model dat is opgelegd door de FOD Mobiliteit en Vervoer. Bij nadere vaststelling bleek het om een automatische parkeerschijf te gaan waarbij de schijf met het tempo van een klok opschoof. Op die manier werd de vaststelling van potentiële overtredingen met betrekking tot de beperkte parkeertijd onmogelijk gemaakt of minstens bemoeilijkt.

De beklagde beweert de automatische parkeerschijf via het internet gekocht te hebben en deze sedert januari 2009 te gebruiken om gemakkelijker te kunnen parkeren aan zijn werk. Hij zegt zich van geen kwaad bewust te zijn.

2. Het voormelde feit wordt door de eerste rechter en het openbaar ministerie gekwalificeerd als een over-

trekking van art. 62bis Wegverkeerswet. Beklaagde meent evenwel dat een herkwalficatie naar art. 29, § 2, van de Wegverkeerswet nodig is, aangezien aldaar ieder bedrog met de parkeerschijf strafbaar wordt gesteld en een automatische parkeerschijf niet moet worden beschouwd als een uitrusting om de vaststelling van een overtreding te bemoeilijken of te verhinderen, maar als de parkeerovertreding van art. 27.1.3. van het Wegverkeersreglement zelf.

De rechtbank is van oordeel dat het vervolgde feit te dezen correct werd gekwalificeerd. Art. 29, § 2, eerste lid, van de Wegverkeerswet betreft duidelijk een residuaire bepaling die moet worden gelezen in samenhang met de eerste paragraaf van voormeld artikel dat voorziet in een categorisering van reglementaire verkeersovertredingen. Als zodanig gaat het in art. 29, § 2, eerste lid, van de Wegverkeerswet niet om een particulier feit dat strafbaar gesteld wordt.

Art. 29, § 2, tweede lid, van de Wegverkeerswet bepaalt dat inzake het parkeren van voertuigen onder meer het bedrog met de parkeerschijf nog strafrechtelijk bestraft kan worden. Deze bepaling betreft evenmin een specifieke strafbaarstelling, maar wel een generieke aflijning van welke feiten naar aanleiding van het parkeren van voertuigen gecriminaliseerd gebleven zijn. Dit neemt niet weg dat specifieke wets- en reglementaire bepalingen, zoals art. 23 tot art. 27ter Wegverkeersreglement, de precieze aard van de parkeerovertreding kunnen concretiseren, alsmede categoriseren in de zin van art. 29, § 1, Wegverkeerswet. In identieke zin kan art. 62bis van de Wegverkeerswet een eigen strafbaar gesteld feit bedoelen dat gepleegd werd in de context van het parkeren van een voertuig.

Art. 62bis van de Wegverkeerswet stipuleert dat het verboden is op de openbare weg een uitrusting bij zich te hebben die de vaststelling van verkeersrechtelijke overtredingen bemoeilijkt of verhindert. De door beklagde gehanteerde automatische parkeerschijf is manifest bedoeld om een dergelijke vaststelling van een overtreding van de ter plaatse beperkte parkeertijd te verhinderen. Door het klokmatig opschuiven van de schijf wordt de parkeerovertreding immers verdoezeld, zodat deze niet meer vastgesteld kan worden. Het ten laste gelegde feit vormt mitsdien onmiskenbaar een overtreding van art. 62bis van de Wegverkeerswet, te lezen in samenhang met art. 29bis van de Wegverkeerswet.

3. De door beklagde aangevoerde onwetendheid is niet aan te nemen. Iedere bestuurder van een voertuig op de openbare weg hoort te weten dat het verplicht gebruik van een parkeerschijf precies bedoeld is om het parkeren slechts gedurende een beperkte tijd toe te laten. Een automatische parkeerschijf druist hier op manifeste wijze tegen in. Uit de verklaring van beklagde blijkt bovendien dat zijn intentie er net in

bestond om gedurende een lange tijd te parkeren op plaatsen waar slechts beperkte parkeermogelijkheden golden. De tenlastelegging is in de persoon van beklagde bijgevolg bewezen.

4. Het bewezen feit is ernstig en laakbaar en geeft blijk van een bedrieglijke ingesteldheid en een gebrek aan normbesef. Door zijn bedrog trad beklagde maatschappelijke rechtsregels inzake verkeersbeleid met de voeten. Zij handelwijze vormt bovendien een kaakslag voor diegenen die de kwestieuze rechtsnormen wel steeds naleven. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door te beweren dat de verkeersveiligheid niet in het gevaar werd gebracht of dat het systematisch gebruik van de automatische parkeerschijf algemeen ingeburgerd was bij verschillende collega's van beklagde.

...

NOOT – Beschouwingen bij de automatische parkeerschijf

1. Bovenvermeld vonnis van de Correctionele Rechtbank te Antwerpen van 28 juni 2010 is wellicht één van de eerste rechterlijke uitspraken die handelt over het gebruik van de automatische parkeerschijf. In een recent verleden werd over het gebruik van dit apparaat reeds bericht in verschillende media (zie o.m. *Het Nieuwsblad* en *Het Laatste Nieuws* van 12 februari 2009).

2. De automatische parkeerschijf is een parkeerschijf die dankzij een batterij automatisch met de tijd meeschuift. Op deze wijze worden vaststellingen van potentiële overtredingen met betrekking tot de beperkte parkeertijd onmogelijk gemaakt of minstens bemoeilijkt.

3. In het geannoteerde vonnis wordt het gebruik van de automatische parkeerschijf gekwalificeerd als een overtreding van art. 62bis van de Wegverkeerswet. Deze bepaling werd bij art. 9 van de wet van 4 augustus 1996 betreffende de erkenning en het gebruik van bemande en onbemande automatisch werkende toestellen in de Wegverkeerswet (*BS* 12 september 1996) ingevoegd (zie over deze wet uitvoerig en art. 62bis in het bijzonder: P. De Hert, «De strijd tegen verkeersovertredingen. Nut en juridische opportuniteit van de wet van 4 augustus 1996», *RW* 1997-98, 137-138) en wordt in de praktijk hoofdzakelijk gehanteerd om het gebruik van de radardetectoren te bestraffen (zie hierover recentelijk: Cass. 22 december 2009, *RW* 2009-10, 1601, met conclusie van eerste advocaat-generaal M. De Swaef).

4. De Correctionele Rechtbank te Antwerpen verwerpt de stelling van de overtreder volgens welke het gebruik van de automatische parkeerschijf te begrijpen

is als «bedrog met de parkeerschijf» en als zodanig autonoom strafbaar zou worden gesteld in art. 29, § 2, tweede lid, van de Wegverkeerswet. Hierbij zou het dan gaan om een overtreding van de eerste graad, wat uiteraard veel minder verregaande consequenties heeft dan de toepassing van art. 62bis Wegverkeerswet.

Deze stelling vindt steun in bepaalde rechtsleer (L. Deben en L. Vereeck, «Verkeersovertredingen. De belangrijkste veranderingen met betrekking tot verkeersovertredingen na 31 maart 2006», VAV 2006, 485), en mag ook volgens de parlementaire stukken niet geheel worden uitgesloten (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 7 februari 2003 houdende diverse bepalingen inzake verkeersveiligheid. Amendement, *Parl.St.* Kamer 2004-05, nr. 51-1428/4, p. 13).

5. De redenering die de rechtbank hanteert om de feiten niet louter te kwalificeren als een overtreding van art. 29, § 2, tweede lid, *juncto* eerste lid, van de Wegverkeerswet, bestaat erin te oordelen dat het in voormelde wetsbepaling als zodanig niet gaat om een particulier feit dat strafbaar wordt gesteld en dat deze bepaling hoofdzakelijk begrepen dient te worden in de generieke aflijning tussen strafbare en gedecriminaliseerde feiten. Dit neemt dan niet weg dat de strafbare feiten in een andere bepaling nader worden omschreven. Dit is overigens ook daadwerkelijk het geval voor de twee andere uitzonderingen inzake de gedecriminaliseerde parkeerovertredingen vermeld in art. 29, § 2, tweede lid, van de Wegverkeerswet, namelijk het halfmaandelijks beurtelings parkeren en de beperking van het langdurig parkeren, alwaar verdere precisering terug te vinden is in art. 26 en 27.5 van het Wegverkeersreglement. In dat opzicht werkt de uitspraak van de Correctionele Rechtbank te Antwerpen dus verder in dezelfde logica door te oordelen dat het bedrog met de parkeerschijf nader kan worden omschreven in art. 62bis van de Wegverkeerswet.

6. Voor de toepassing van deze bepaling dient het te gaan om uitrustingen of middelen die geschikt zijn om hetzij de vaststelling van overtredingen op de aangehaalde wetsbepalingen te bemoeilijken of onmogelijk te maken (hypothese 1), hetzij automatisch werkende toestellen bedoeld in art. 62 van de Wegverkeerswet op te sporen (hypothese 2). In de rechtsleer werd voorheen aangenomen dat het in de eerste hypothese meestal middelen betreft die de identificatie van het voertuig wensen uit te sluiten of te bemoeilijken (P. Arnou en M. De Busscher, *Misdrijven en sancties in de Wegverkeerswet*, Antwerpen, Kluwer, 1999, nr. 137). In de praktijk handelt het dikwijls om sprays die gebruikt kunnen worden om de nummerplaat onleesbaar te maken voor automatisch werkende toestellen. Het louter gedeeltelijk omplooien van een nummerplaat valt niet onder toepassing van art. 62bis van de Weg-

verkeerswet (Corr. Dendermonde 26 juni 2002, RW 2002-03, 468, noot P. Arnou; Pol. Turnhout 19 december 1997, RW 1998-99, 269, noot A. Vandeplass). Nu ook de automatische parkeerschijf onder het toepassingsgebied van art. 62bis van de Wegverkeerswet is gebracht, omvat deze bepaling dus ook middelen die de overtreding zelf proberen te maskeren, en niet (louter) de identificatie van het voertuig.

7. Het feit dat de onderliggende overtreding (waarvan men de vaststelling probeert te verhinderen) niet strafrechtelijk wordt gehandhaafd, is niet van belang. Art. 62bis van de Wegverkeerswet heeft het immers enkel over «overtredingen van deze wet en van de reglementen betreffende de politie over het wegverkeer». Er wordt geen bijkomende voorwaarde gesteld dat het om een strafnorm dient te gaan, waardoor dus ook de met toepassing van art. 29, § 2, tweede en derde lid, van de Wegverkeerswet gedepenaliseerde overtredingen van art. 27.1 van het Wegverkeersreglement in aanmerking komen.

8. Hierbij aansluitend rijst meteen de vraag naar de eventuele samenloop van het gebruik van de automatische parkeerschijf (en dus de overtreding van art. 62bis van de Wegverkeerswet) enerzijds, en de overtreding van de beperkte parkeertijd zoals vermeld in art. 27 van het Wegverkeersreglement anderzijds. Vanzelfsprekend vloeit het ene niet automatisch uit het andere voort. Het is immers perfect denkbaar dat de beklagde gebruikmaakt van een automatische parkeerschijf, maar (door omstandigheden) toch niet de toegelaten parkeertijd overschrijft. Om laatstgenoemde vaststelling te kunnen doen, zal dit dan ook effectief moeten worden vermeld door de verbalisant, bijvoorbeeld door vast te stellen dat het voertuig op verschillende tijdstippen (die de beperkte parkeertijd overschrijden) onaangeroerd blijft staan. Dit laatste aspect wordt in de praktijk wellicht vastgesteld aan de hand van de ventielstand.

Het feit dat er op deze wijze eventueel wel een vaststelling heeft plaatsgevonden wegens een overtreding van de beperkte parkeertijd, verhindert overigens niet dat tegelijk het gebruik van de automatische parkeerschijf wordt geverbaliseerd op basis van art. 62bis van de Wegverkeerswet. Deze bepaling spreekt immers niet louter over het verhinderen van vaststellingen, maar ook over het bemoeilijken ervan.

9. Het vaststellen van beide overtredingen is derhalve mogelijk en zal aanleiding geven tot twee afzonderlijke wijzen van gevolgvordering. Voor de overtreding van art. 62bis van de Wegverkeerswet zal de klassieke weg via de politierechtbank worden bewandeld. Wat de overschrijding van de beperkte parkeertijd betreft, zal doorgaans een parkeerretributie worden opgelegd. Dit afzonderlijke traject lijkt volkomen verantwoord, aan-

gezien het ook twee onderscheiden feiten viseert die, zoals hiervoren reeds vermeld (*cf. supra*, nr. 8), niet noodzakelijk steeds samenvallen.

10. Een probleem dat in de praktijk allicht vaak zal rijzen, betreft de bevoegdheid tot vaststelling. Overtredingen op het gebied van de beperkte parkeertijd worden in de praktijk immers niet steeds door politieambtenaren vastgesteld (overigens zijn enkel de agenten van politie hiertoe bevoegd), maar meestal door vaststellers van het gemeentelijke parkeerbedrijf of door gemeenschapswachten (art. 3, § 2, van de wet van 15 mei 2007 tot instelling van de functie van gemeenschapswacht, tot instelling van de dienst gemeenschapswachten en tot wijziging van artikel 119*bis* van de nieuwe gemeentewet, *BS* 29 juni 2007). Het spreekt voor zich dat laatstgenoemden daardoor het vaakst met de automatische parkeerschijf zullen worden geconfronteerd. Zij hebben echter niet de bevoegdheid om vaststellingen betreffende een overtreding van art. 62*bis* van de Wegverkeerswet te doen, en zullen dus om bijstand moeten verzoeken van de lokale politie om een proces-verbaal op te stellen.

11. Wanneer een politieambtenaar vaststelt dat in een geparkeerd voertuig een automatische parkeerschijf aanwezig is, zal hij met toepassing van art. 29*bis*, tweede lid, van de Wegverkeerswet tevens verplicht zijn om dit toestel in beslag te nemen met het oog op een verplichte verbeurdverklaring en de vernietiging ervan. De rechtbank dient er geen rekening mee te houden indien de verboden uitrusting niet aan de overtreder blijkt toe te behoren. De verbalisant kan zich toegang tot het voertuig verschaffen op basis van art. 29 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt.

12. Hierbij rijst tevens de vraag of een verbeurdverklaring van het voertuig zelf mogelijk is. In dit verband dient te worden gewezen op een vonnis van de Correctionele Rechtbank te Dendermonde waarin beslist werd om ingevolge een overtreding van art. 62*bis* van de Wegverkeerswet wegens een radardetector, ook tot verbeurdverklaring van het voertuig over te gaan (Corr. Dendermonde 28 juli 2006, *T.Pol.* 2006, 199). Zoals in de rechtsleer terecht opgeworpen, ging voormelde uitspraak evenwel voorbij aan de specifieke bepalingen van verbeurdverklaring van een voertuig inzake overtredingen van de Wegverkeerswet, namelijk art. 50, § 2 (F. Glorieux, «Radardetectie en verbeurdverklaring van het voertuig» (noot onder Corr. Dendermonde 28 juli 2006), *T.Pol.* 2006, 201-202). Op basis van laatstgenoemde bepaling is een verbeurdverklaring van het voertuig (in zoverre tevens voldaan is aan het eigendomsvereiste op het ogenblik van het plegen van de feiten) immers slechts facultatief en

enkel mogelijk als er voor de feiten een verval van het recht tot sturen van minstens zes maanden werd opgelegd (zie hierover uitvoerig: P. Arnou en M. De Busscher, *o.c.*, 333-352).

13. Ingevolge een overtreding van art. 62*bis* van de Wegverkeerswet kan de procureur des Konings een onmiddellijke intrekking van het rijbewijs bevelen op basis van art. 55, eerste lid, 6°, van de Wegverkeerswet. De intrekking van het rijbewijs is hier mogelijk, niet-tegenstaande de beklagde bij het plegen van het misdrijf geen enkel gevaar uitmaakt voor andere weggebruikers (wetsontwerp betreffende de erkenning en het gebruik van bemande en onbemande automatisch werkende toestellen in het wegverkeer, *Parl.St.* Senaat, 1995-96, nr. 362/8, p. 11). Wel zal het in de praktijk minder evident zijn om in het geval van gebruik van de automatische parkeerschijf daadwerkelijk tot een onmiddellijke intrekking van het rijbewijs over te gaan. Aangezien de overtreding immers gepleegd wordt in de context van een geparkeerd voertuig en door de verbalisanten dus vaak geen bestuurder zal worden aangehouden, zal niet snel voldaan zijn aan het voor onmiddellijke intrekking van het rijbewijs noodzakelijke onmiddellijkheidsvereiste (P. Arnou en M. De Busscher, *o.c.*, nrs. 1195 e.v.).

14. Ten slotte dient tevens melding te worden gemaakt van art. 1, § 6, van de wet van 21 juni 1985 betreffende de technische eisen waaraan elk voertuig voor vervoer te land, de onderdelen ervan, evenals het veiligheidstoebehoren moeten voldoen (*BS* 13 augustus 1985), alwaar een nagenoeg identieke omschrijving als die van art. 62*bis* van de Wegverkeerswet is opgenomen. De strafbaarstelling van de wet van 21 juni 1985 is echter veel ruimer, aangezien deze wet niet louter handelt over «het bij zich hebben», maar ook over de vervaardiging, de invoer, het bezit, het te koop aanbieden, de verkoop en de gratis bedeling van de verboden uitrusting. Ook de reclame ervoor en het aanbieden van hulp of het verstrekken van advies om deze te monteren, zijn verboden. Het doel van deze ruimere incriminatie bestond erin om te komen tot een meer «brongerichte» aanpak (P. De Hert, *o.c.*, *RW* 1997-98, 137). Een snelle blik op het internet leert echter dat we ons, alvast wat de automatische parkeerschijf betreft, niet te veel illusies moeten maken...

Chris De Roy

Substituut-procureur des Konings te Antwerpen